

Svanemøllebugten. Jeg vil dertil sige, at selv om der bliver Adgang dertil, og det gør der naturligvis, er det jo ikke nogen Strandbred. Boulevarden vil blive ført ud paa ret dybt Vand, og der vil blive sat et Bolværk ud mod Stranden. Det er slet ikke det samme som ude ved Charlottenlund, hvor man kan færdes paa selve Strandbredden.

Den højtærede Minister for offentlige Arbejder stillede sig velvillig overfor den Forhandlingsret, der ønskes fra Statsbanepersonalets Side. Jeg vil haabe, at det maa lykkes i en nær Fremtid at faa denne Forhandlingsret etableret. Det er et Ønske, som næres stærkt fra Personalets Side, og jeg tror, at det vil være til Gavn baade for Administrationen og Personalet, om de kunde komme i direkte Forhandling med hinanden. — Ogsaa med Hensyn til Spørgsmaalet om hyppigere Friejser for Telegrafarbejderne mellem deres Arbejdsplads og Hjem opfattede jeg den højtærede Minister saaledes, at han stillede sig velvillig. Saa vidt jeg forstod hans Udtalelser, mente han, at man mulig kunde give dem Fribefordring en Gang hver fjortende Dag, hvorved der jo opnaaedes noget. Det er selvfølgelig strengt for en saadan Arbejder ikke at kunne komme hjem mere end en Gang om Maaneden. Man kan naturligvis sige, at han kan rejse hyppigere for egen Regning, men de Folks Fortjeneste er saa ringe, at de ikke kunne anvende ret meget til Rejsepenge. Ministeren sagde, at Telegrafarbejderne havde 5—6 Kr. om Dagen. Det tror jeg i alt Fald kun gælder for de bedst lønnede. Der er vistnok adskillige, hvis Dagløn kun er 3 Kr., hvortil kommer et Dagtillæg paa 1½ Kr. de 6 Dage om Ugen. Men naar man skal føre Husholdning paa to Steder, vide vi jo alle, at det er betydeligt dyrere, end naar man kan føre Husholdningen samlet paa et Sted. Jeg tror ikke, at disse Telegrafarbejdere ere fordringsfulde i Retning af Fribefordring. Jeg tror, at de i mange Tilfælde vilde være fornøjede med, om de Lørdag Aften kunde rejse til København, hvor de have deres Bolig, i en Pakvogn, og saa atter køre ud Søndag Aften, saa at de kunne være paa deres Arbejdsplads Mandag Morgen Kl. 6.

Jeg skal herefter gøre nogle Bemærkninger til den højtærede Landbrugsminister vedrørende Spørgsmaalet Mund- og Klovesyge. I min første Omtale af denne Sag mente jeg, at det havde været Ministerens Pligt — ja, det kan man maaske ikke sige, men at det havde været heldigt,

om han tidligere havde henvendt sig til Rigsdagen eller Finansudvalget i denne Sag. Jeg ser, at den højtærede Landbrugsminister ryster paa Hovedet; han mener, at det er ham, der har Ansvaret, og derfor har han Ret til at handle, som han finder for godt. Javel, den højtærede Minister har Ansvaret, men vi maa huske paa, at de Tab, der lides — og det er jo store Tab, det drejer sig om — ere ikke Tab, som Ministeren bærer, men Tab, som hele Befolkningen, specielt Landbruget, maa bære. Jeg har ment, at den Taktik, den højtærede Minister er slaaet ind paa, nemlig Afspærring, ikke er en saa kraftig Bekæmpelsesmaade, som Nedslagning i større Udstrækning vilde være. Den højtærede Minister siger, at skulde vi have nedslaaet alle de Dyr, der vare angrebne, vilde det have kostet mange Penge. Javel vilde det have kostet meget, det vilde være blevet en stor Udgift for Statskassen, men det er dog et Spørgsmaal, om man ikke derved vilde have sparet det danske Folk og specielt det danske Landbrug for Summer, som ere langt, langt større end dem, der her er Tale om. Vi maa huske paa, at paa den Maade, hvorpaa Bekæmpelsen af Mund- og Klovesygen nu foregaar, paaføres der mange Mennesker, hvis Besætninger slet ikke angribes, meget store Tab. Jeg har saaledes for nylig talt med Landmænd her i Københavns Omegn, hvor Mund- og Klovesygen er udbredt ikke saa faa Steder, og de have overfor mig udtalt deres Beklagelse over de store Tab, der paaførtes dem derved, at de ikke kunde sælge deres Fourage, Hø og Halm. Der er mange Landbrug i Københavns Omegn, hvor der næsten ingen Besætning holdes, ikke mere end en Ko eller to, men hvor man har baseret sin Bedrift paa at sælge Fourage til København. Overfor disse Landbrugere er der nu nedlagt Forbud mod at sælge Fourage, og derved paaføres der dem naturligvis et meget stort Tab. Priserne paa disse Varer have netop i Aar været særdeles gode, men naar Landmændene ikke maa sælge dem, men skulle gemme dem til næste Aar, hvilken Værdi have de saa? Det er der ingen, der ved.

Det har jo ogsaa vist sig, at den Maade, hvorpaa Ministeren har optaget Kampen mod Mund- og Klovesygen, ikke har ført til noget særligt godt Resultat. Den 31. Marts var der endnu 216 angrebne Besætninger, det vil sige 5—6,000 angrebne Kreaturer. Men der er Egne, som ere blevne helt fritagne for denne smitsomme Sygdom, saaledes Vendsyssel og Thy, alt-